

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/466/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614200757
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3614200757.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: K. U., bytom H. XXX, zastúpeného JUDr. I. A., advokát so sídlom J. XX, G. G., proti odporcovi 1/: K., s.r.o. F.:XX XXX XXX, K. XX, G., 2/ K. O. "V.", J. XXX/B. V., o nariadenie predbežného opatrenia, o odvolaní odporcu 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 14. februára 2014, č.k. 5C/26/2014-11, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výrokoch I., II., III. a IV. p
o t v r d z u j e.

Odvolanie odporcu 1/ proti výroku V. napadnutého uznesenia o d m i e t a.

Odporca 1/ je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 69,89 eur na účet JUDr. I. A., advokáta, vedený v P. obchodnej banke a.s., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nariadil predbežné opatrenie, ktorým vo výroku I. zakázal odporcovi realizovať práva vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom 1/ dňa 17.12.2003 voči navrhovateľovi. Vo výroku II. odporcovi 2/ zakázal vykonávať zrážky zo mzdy alebo iných príjmov navrhovateľa na základe dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom 1/ dňa 17.12.2003, až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. Vo výroku III. uložil navrhovateľovi povinnosť podať na súde prvého stupňa návrh na začatie konania o určenie, že dlh navrhovateľa voči odporcovi 1/ zanikol v lehote do 30 dní od doručenia tohto uznesenia s tým, že inak predbežné opatrenie zanikne. Vo výroku IV. uložil odporcovi 1/ povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia v sume 33 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vo výroku V. rozhodol o náhrade trov konania tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrh navrhovateľa na uloženie zákazu odporcovi 1/ realizovať práva vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom 1/ a odporcovi 2/ vykonávať zrážky zo mzdy alebo iných príjmov na základe dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom 1/ dňa 17.12.2003 formou predbežného opatrenia je dôvodný, lebo predložená zmluva o úvere č. 317118 uzavretá dňa 17.12.2003 medzi navrhovateľom a odporcom údaj o RPMN neobsahuje. Navrhovateľ preukázal listom zo dňa 27.11.2013, že odporca 1/ sa domáha splatenia dlhu vo výške 3703,80 eur, ktorá suma je uvedená aj v dohode o zrážkach zo mzdy zo dňa 17.12.2003, pričom z úverovej zmluvy zo dňa 17.12.2003 vyplýva, že navrhovateľ mal splatiť sumu dohodnutú v zmluve a navrhovateľ už splatil sumu 616,85 eur. Suma, ktorú odporca v 1/ vymáha zrážkami zo mzdy navrhovateľa je niekoľkonásobne vyššia ako zmluvne dohodnutá, preto navrhovateľ preukázal dôvodnosť vydania predbežného opatrenia s poukazom na právnu úpravu ochrany spotrebiteľa a noriem Európskeho spoločenstva na ochranu spotrebiteľa. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. e), f), O.s.p., § 4 ods. 2 písm. g) zák. č.

258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Súd prvého stupňa zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť, aby podal návrh na začatie konania, že dlh zanikol na súd prvého stupňa do 30 dní od doručenia tohto uznesenia, inak predbežné opatrenie zanikne. Ak navrhovateľ podá v súdom stanovenej lehote návrh vo veci samej, potom predbežné opatrenie zanikne až právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej. O povinnosti odporcu 1/ zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 4 ods.2 písm. za/ a § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch. Odporca 2/ len vykonával zrážky zo mzdy podľa predmetnej dohody, preto ho súd na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na predbežné opatrenie nezaviazal. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods.1 OSP, tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, lebo navrhovateľ je zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov a žiadne trovy si neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca 1/. Navrhol ho zmeniť tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia odvolací súd zamietne a navrhovateľovi uloží povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Namietal, že navrhovateľ nepreukázal existenciu hrozacej ujmy, nepredložil dôkazy a neosvedčil také skutočnosti, ktoré by oprávňovali jeho hmotnoprávny nárok vo veci samej. Mal za to, že odporca pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy nekonal ako spotrebiteľ. Poukázal na to, že úvery klientom poskytuje na základe zmlúv o úvere uzatváraných v zmysle § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Tento druh zmluvy má charakter spotrebiteľskej zmluvy (v zmysle § 23a, ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), avšak uvedenú zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ust. § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom ku dňu 17.12.2003. V zmysle § 262 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere sa vždy aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Navyše účastníci konania si vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru dohodli, že v zmysle § 262 ods. 1 Obch. zákonníka sa všetky právne vzťahy medzi nimi budú spravovať Obchodným zákonníkom. Ďalej poukázal na to, že v definícii spotrebiteľského úveru sa pojem úver doplnil až zák. č. 568/2007 Z.z., účinného až od 01.01.2008. Preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský úver a RPMN nemusela byť uvedená. V tomto smere poukázal na rovnaký názor, ktorý zaujal aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43Cob/271/09 a sp. zn. 43Cob/224/2008, ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20Cob/406/2006. Mal za to, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá platne podľa § 551 Obč. zákonníka ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere. Vyslovil názor, že nerealizovaním dohody o zrážkach zo mzdy by navrhovateľovi vznikla závažnejšia ujma ako realizovaním tejto dohody. Nerealizovaním zrážok zo mzdy by bol záväzok navrhovateľa voči odporcovi vyšší, ako keby sa pravidelne vykonávali zrážky zo mzdy navrhovateľa. Ďalej namietal, že navrhovateľ nedeklaroval opodstatnenie nároku vo veci samej. V tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešovej zo dňa 20.06.2013, sp.zn. 10Co/56/2013. Nesúhlasil so zaplatením súdneho poplatku za návrh na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu, že navrhovateľ nie je oslobodený od súdnych poplatkov, keď sa domáha nariadenia predbežného opatrenia a nie ochrany svojho spotrebiteľského práva podľa osobitného predpisu. Ďalej poukázal na ust. § 145 O.s.p., podľa ktorého súd o náhrade trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s predbežným opatrením, rozhoduje až v rámci rozhodnutia o náhrade trov celého konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/171/2010), preto súd ho zaviazal na náhradu súdneho poplatku predčasne.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu 1/ navrhol napadnuté uznesenie vo výrokoch I., III. a IV. ako vecne správne potvrdiť a odvolanie odporcu 1/ proti výrokom II. a V. odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. Predložením listinného dôkazu „Splátky a pokuty“ preukázal, že do podania návrhu na nariadenie predbežného opatrenia uhradil odporcovi 1/ sumu 616,85 eur, čím osvedčil, že odporcovi uhradil viac, ako celú poskytnutú sumu úveru 365,13 eur (11.000 Sk), ktorá skutočnosť pri absencii údajov o RPMN v zmluve o úvere znamená, že dlh navrhovateľa voči odporcu 1/ zanikol splnením (§ 559 Obč. zákonníka), čím zanikla i platnosť dohody o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovacieho vzťahu k zmluve o úvere. Napriek zániku dlhu a tým aj dohody o zrážkach zo mzdy odporca 1/ formou dohody o zrážkach zo mzdy naďalej od neho požaduje zaplatenie minimálnej sumy 3708,80 eur, čo preukázal listom odporcu 1/ zo dňa 27.11.2013 označeným ako žiadosť o zrážky zo mzdy. Na úhradu uvedenej sumy boli proti navrhovateľovi až do nariadenia predbežného opatrenia realizované zrážky zo mzdy, a to každomesačne, čím navrhovateľ osvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hrozacej ujmy vo forme znižovania svojho majetku. Pokiaľ odvolateľ poukazoval v súvislosti s domnelým nepreukázaním nebezpečenstva bezprostredne hrozacej ujmy na uznesenie

Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.06.2013 sp. zn. 10Co/56/2013 toto je na danú vec neaplikovateľné. Navrhovateľ sa totiž vo veci samej nedomáha neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá by nemala vplyv na jeho dlh voči odporcovi 1/, ale práve sa domáha určenia, že jeho dlh voči odporcovi 1/ platne zanikol, ktorá skutočnosť následne predstavuje zánik dohody o zrážkach zo mzdy a aj oprávnenie odporcu 1/ čokoľvek od navrhovateľa požadovať. Nariadenie predbežného opatrenia vo forme zákazu realizácie práve z dohody o zrážkach zo mzdy bolo pritom jediným účinným prostriedkom ochrany navrhovateľa pred tým, aby sa odporca 1/ na jeho úkor bezdôvodne neobohatil. V súvislosti s námietkou odvolateľa ohľadne posúdenia povahy zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu, poukázal na smernicu Rady EÚ 87/102/EHS, ktorá mala za cieľ zvýšiť ochranu spotrebiteľa pri využívaní finančných služieb ponúkaných na trhu. Uvedená smernica bola neskôr novelizovaná do súčasnej podoby v rokoch 1990 a 1998 (90/88/ES a 98/7/ES) a v rámci prístupového procesu do EÚ bol v Slovenskej republike prijatý zákon o spotrebiteľských úveroch (v súčasnosti zrušený neskorším zákonom č. 129/2010 Z.z.). Zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy *lex specialis*. Preto je možné dospieť k záveru, že aj keď sú pravdivé tvrdenia odporcu 1/, že zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka je absolútnym obchodom, uvedené neznamena, že sa na ňu nevzťahujú kogentné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, teda aj ustanovenia kladúce na zmluvu o spotrebiteľskom úvere podmienku, aby táto obsahovala údaj o RPMN. Ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere uzatvorená medzi odporcom 1/ ako veriteľom, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov nebankovým spôsobom a ním ako spotrebiteľom, spĺňa pojmové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako sú tieto vymedzené v § 2 písm. b) ZSÚ. Taxatívny výpočet zmluvných typov, na ktoré sa ZSÚ neaplikuje je stanovený v § 1 ods. 2 a 3 ZSÚ. Z tohto výpočtu je zrejmé, že nebolo úmyslom zákonodarcu vylúčiť aplikáciu ZSÚ na zmluvy o úvere uzatvorené podľa § 497 a nasl. Obch. zákonníka vo všeobecnosti, ale len vylúčiť jeho aplikáciu na tie zmluvy o úvere, ktorých podmienky poskytovania sú definované v § 2 ods. 1 písm. a), c), d) a e) ZSÚ. Mal za to, že zmluva o úvere uzatvorená medzi ním a odporcom 1/ nespĺňa podmienky ani jedného z uvádzaných písmen § 1 ods. 2 ZSÚ a preto sa kogentné ustanovenia ZSÚ na predmetnú zmluvu o úvere vzťahujú. Pokiaľ odvolateľ poukázal na skutočnosť, že pojem úver sa dostal do definície spotrebiteľského úveru až novelou č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2008, ani táto podľa jeho názoru nepreukazuje, že zákonodarca do 31.12.2007 nemal v úmysle poskytovať ochranu spotrebiteľom pri uzatváraní úverových zmlúv podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že cieľom uvedenej novely ZSÚ bolo zamedziť niektorým nekalým praktikám a posilniť postavenie spotrebiteľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a uvedený cieľ sa mal dosiahnuť okrem iného aj spresnením definície spotrebiteľského úveru, aby sa reagovalo na nesprávnu aplikačnú prax. K argumentácii odporcu 1/, že navrhovateľ nie je zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov uviedol, že nárok, ktorého sa domáha vo veci samej má svoj základ v spotrebiteľskom právnom vzťahu a preto je oslobodený od súdnych poplatkov v tomto prípade zo zákona.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 2 písm. b), § 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu 1/ proti výrokom I., II., III., IV. napadnutého uznesenia nie je dôvodné. Odvolanie odporcu 1/ proti výroku V. napadnutého uznesenia je potrebné podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietnuť.

Podľa § 74 ods. 1 O.s.p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia mohol byť ohrozený.

Podľa § 75 ods. 6 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez vylúčených účastníkov a bez nariadenia pojednávania, pričom o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov (ods. 8 cit. ust.).

Podľa § 76 ods. 1 písm. e) O.s.p. súd môže predbežným opatrením nariadiť účastníkovi, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami.

Podľa § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p. súd môže predbežným opatrením nariadiť účastníkovi, aby niečo vykonal, niečo sa zdržal, alebo niečo znášal.

Podľa § 76 ods. 2 O.s.p. predbežným opatrením možno nariadiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi len vtedy, ak to možno od neho spravodlivo žiadať.

Podľa citovaného ustanovenia sa pripúšťa uloženie povinnosti aj inej osobe ako účastníkovi konania a to za podmienky, že je to možné od neho spravodlivo požadovať, pokiaľ účel predbežného opatrenia nie je možné dosiahnuť inak, iným spôsobom.

Jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní je inštitút predbežného opatrenia. Predbežné opatrenie slúži dočasnému zabezpečeniu ochrany porušených alebo ohrozených práv účastníkov konania a je namieste ho použiť tam, kde sa vyžaduje okamžitý zásah súdu. Z charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Je však nutné, aby boli splnené základné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia, a to buď potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo existencia reálnej obavy, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Súdna prax vyžaduje i naplnenie podmienky, že predbežným opatrením sa nesmie vytvoriť nenávratný, nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch účastníkov, ani že v dôsledku predbežného opatrenia vznikne neprimeraná ujma účastníkovi, teda že ujma povinného nesmie byť neprimeraná výhodou, ktorú nariadením predbežného opatrenia získa druhá strana. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené (teda nemusia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ale i osvedčenie, že je dané nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy.

V danom prípade, zatiaľ v štádiu rozhodovania o nariadení predbežného opatrenia bez vykonania riadneho dokazovania by bolo predčasné tvrdiť, že nárok, ktorým sa navrhovateľ mieni vo veci samej domáhať určenia, že dlh navrhovateľa voči odporcu 1/ zanikol, je nedôvodný pre tvrdenie odporcu 1/, že v danej veci sa nejedná o spotrebiteľský úver. Navrhovateľ rozsiahlou argumentáciou v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ale najmä v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu 1/ podoprel svoj názor o dôvodnosti žaloby, ktorú mieni podať. Na potvrdenie alebo vyvrátenie skutočnosti, že žaloba bude dôvodná, bude nevyhnutné vykonať dokazovanie a celú vec skutkovo i právne vyhodnotiť. Odvolací súd je preto toho názoru, že prvý z predpokladov pre nariadenie, a to osvedčenie nároku navrhovateľa, ktorého sa bude žalobou domáhať je daná. Zároveň bol podľa názoru odvolacieho súdu naplnený i druhý zo základných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia, a to nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, ak by k nariadeniu predbežného opatrenia nedošlo. V priebehu konania bol osvedčené (a odporcom 1/ nepochybne), že odporca 1/ predložil zamestnávateľovi navrhovateľa žiadosť o výkon zrážok zo mzdy na zaplatenie sumy 3708,80 eur a na úhradu uvedenej sumy boli pritom navrhovateľovi až do nariadenia predbežného opatrenia realizované zrážky zo mzdy, čím navrhovateľ osvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy vo forme znižovania svojho majetku. Pokiaľ odporca 1/ v odvolaní v súvislosti s nepreukázaním nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, odvolací súd má za to, že uvedené uznesenie sa na danú vec nemôže aplikovať. V tam prejednávanej veci sa navrhovateľ vo veci samej domáhal neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovacieho prostriedku, nie však zániku samotného dlhu. Nebola dôvodná ani námietka odvolateľa, že navrhovateľ nie je osobne oslobodený od platenia súdnych poplatkov, nakoľko navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia a tvrdí, že tento (ako aj návrh vo veci samej, ktorý mieni podať) má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a že teda navrhovateľ má postavenie spotrebiteľa, v dôsledku ktorej skutočnosti sa na neho vzťahuje zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Odvolací súd na margo uvedeného dodáva, že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa a aj v tejto súvislosti aj v rámci ukladania poplatkovej povinnosti treba uprednostniť výklad, ktorý je na prospech poplatníka. Správne potom súd prvého stupňa podľa § 2 ods. 2 cit. zákona uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia odporcovi 1/.

S poukazom na vyššie uvedené, i odvolací súd považoval za dôvodné nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa nevytvorí nenávratný a nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch účastníkov. V dôsledku nariadeného predbežného opatrenia ani nevznikne neprimeraná ujma na strane odporcu 1/, ani neprimeraná výhoda na strane navrhovateľa. Navrhovateľ preukázal podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k inej osobe ako účastníkovi konania a preukázal, že takúto povinnosť možno od inej osoby ako účastníka konania spravodlivo požadovať. S poukazom na uvedené i odvolací

súd zhodne s prvostupňovým bol toho názoru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie predmetného predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výrokoch I., II., III. a IV. ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ ide o odvolanie odporcu 1/ proti výroku V. napadnutého uznesenia, toto bolo potrebné podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 201 veta prvá O.s.p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p., odvolací súd odmietne podanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Ustanovenie § 201 O.s.p. určuje subjektívnu podmienku prípustnosti odvolania tým, že právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa zveruje účastníkovi. Z účelu odvolania ale vyplýva, že nie každému účastníkovi prislúcha právo podať odvolanie. Toto právo nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu nevyznelo, a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. Posúdenie otázky, či odvolaním napadnutý výrok rozhodnutia súdu vyznel v prospech alebo v neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie odvolania, prislúcha odvolaciemu súdu.

V danej veci súd prvého stupňa vo výroku V. rozhodol o náhrade trov konania tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Tento výrok súdu prvého stupňa však nevyznel v neprospech odporcu 1/ a týmto výrokom nebol odporca 1/ ani dotknutý na svojich právach. Preto odvolanie odporcu 1/ proti V. výroku uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, ktoré predstavujú odmenu za právne zastúpenie vychádzajúc z neurčitej hodnoty veci za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu 61,85 eur a 1 x režijný paušál 8,04 eur, spolu 69,89 eur (§ 11 ods. 1 písm. a), § 16 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. g) vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.